

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian
Dune. Cruciada mașinilor
Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides
Dune. Casa Harkonnen
Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON

DUNE
CRUCIADA MAȘINILOR

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU ȘI ȘTEFAN GHIDOVEANU

*Lui Penny și Ron Merritt, companioni de drum în universul DUNE,
cu dragoste și apreciere, pentru că ne-au ajutat
să ducem mai departe moștenirea lui Frank Herbert.*

Istoricii nu se pun de acord asupra mesajelor purtate de rămășițele trecutului îndepărtat.

Cu cât cineva se cufundă mai mult în istorie (în vremuri atât de vechi, atât de haotice!), cu atât faptele devin tot mai fluide, iar poveștile, contradictorii. Dincolo de oceanul timpului și al memoriei imperfecte, adevărații eroi se metamorfozează în arhetipuri; bătăliile devin mai importante decât au fost cu adevărat. Legende și adevărul devin greu de reconciliat.

În calitate de cel dintâi istoric oficial al Jihadului Butlerian, trebuie să fac aceste însemnări cât de bine îmi e cu putință, bazându-mă pe tradiții orale și pe documente fragmentare păstrate vreme de o sută de secole. Ce este mai exact: o istorie care se sprijină cu atenție pe documente, ca a mea, sau o acumulare de mituri și de basme populare?

Eu, Naam cel Bătrân, trebuie să scriu cu onestitate, chiar dacă acest lucru va atrage mânia superiorilor mei. Citiți această istorie cu atenție, căci voi începe cu Manifestul de protest al lui Rendik Tolu-Far, un document care a fost confiscat de către Jipol:

Suntem obosiți de luptă, obosiți de moarte! Miliarde după miliarde au fost deja măcelărite în această cruciadă împotriva mașinilor gânditoare. Printre victime se numără nu numai soldații în uniformă ai Jihadului și mercenarii lor tocmiți, ci și coloniști nevinovați și sclavi umani de pe lumile sincronizate. Nimeni nu se ostenește să socotească mașinile inamice care au fost distruse.

Hypermintea computer Omnius a dominat multe planete vreme de peste un mileniu, dar, cu douăzeci și patru de ani în urmă, asasinarea copilului nevinovat al Preotesei Serena Butler a declanșat o revoltă disperată a oamenilor. Ea a folosit această tragedie pentru a stârni înflăcărarea în Liga Nobililor, grăbind atacul pe scară largă al Armadei și distrugerea atomică a Pământului.

Da, acest lucru a fost o lovitură pentru Omnius, dar a ucis ultima ființă umană de pe acea planetă și a transformat lumea de origine a omenirii într-o ruină radioactivă, de nelocuit în secolele următoare. Ce preț înspăimântător! Și aceasta nu a fost o victorie, nu a fost un sfârșit, ci doar primul act într-o luptă îndelungată.

Timp de mai mult de două decenii, războiul sfânt al Serenei s-a dezlănțuit împotriva mașinilor gânditoare. Atacurilor noastre împotriva lumilor sincronizate li se opun incursiunile roboților împotriva coloniilor Ligii. Iarăși și iarăși...

Preteasa Serena pare să fie o femeie cucernică și mi-ar plăcea să cred în puritatea și în sfințenia ei. Și-a petrecut mulți ani studiind scrierile și doctrinele disponibile ale filosofilor umani străvechi. Nicio altă persoană n-a petrecut atâta timp vorbind cu Kwyna, cogitorul aflat în Orașul Reculegerii. Pasiunea Serenei este vizibilă și credințele sale, ireproșabile, dar este ea, oare, conștientă de toate lucrurile care se petrec în numele său?

Serena Butler înseamnă doar ceva mai mult decât un simbol, în timp ce Iblis Ginjo este reprezentantul ei politic. Își spune Marele Patriarh al Jihadului și conduce Consiliul Jihadului, un organ guvernamental pentru situații de urgență care își exercită atribuțiunile în afara limitelor Parlamentului Ligii. Iar noi îngăduim ca acest lucru să se petreacă!

L-am urmărit pe Marele Patriarh, un fost șef de sclavi de pe Pământ, folosindu-și talentele oratorice carismatice pentru a transforma tragedia încercată de Serena într-o armă. Sunt, oare, orbi cu toții la felul în care își construiește acest om puterea politică? Din care alt motiv s-ar fi căsătorit cu Camie Boro, a cărei ascendență urcă până la ultimul conducător slab al Vechiului Imperiu? Un

bărbat nu se însoară cu singura descendentă în viață a ultimului împărat doar din dragoste!

Pentru a-i descoperi pe trădătorii umani și pe sabotorii clandestini, Iblis Ginjo a înființat Poliția Jihadului, Jipol. Gândiți-vă la miile de oameni arestați în ultimii ani! E posibil, oare, să fi fost chiar toți trădători care lucrau pentru mașini, așa cum pretinde Jipolul? Nu este, cumva, cam prea convenabil faptul că atât de mulți dintre ei sunt inamicii politici ai Marelui Patriarh?

Nu-i critic pe comandanții militari, pe soldații curajoși și nici chiar pe mercenari, pentru că toți luptă în Jihadul Butlerian din toate puterile. Oamenii de pe toate planetele libere au pornit să distrugă avanposturile mașinilor și să oprească jafurile roboților. Dar cum am putea spera vreodată să obținem victoria? Ce posibilități există pentru a ajunge la un acord cu Omnius? Mașinile gânditoare nu obolesc niciodată.

Și nu uită niciodată...

177 Î.G.

(ÎNAINTE DE GHILDĂ)

ANUL 25 AL JIHADULUI

„Slăbiciunea mașinilor gânditoare constă în faptul că ele chiar cred toate informațiile pe care le primesc și reacționează în conformitate cu acestea.“

PRIMERO VORIAN ATREIDES,

Cel de-al patrulea interviu de informare cu Armada Ligii

Conducând un grup de cinci nave masive pe orbita planetei brăzdate de canioane, primero Vorian Atreides examinează forțele robotice inamice aliniate împotriva lui: lucioase și argintii, ca niște pești de pradă. Desenul lor eficient, funcțional, le oferea grația involuntară a unor pumnale ascuțite.

Monstruozitățile de luptă ale lui Omnius depășeau ca număr navele umane în proporție de zece la unu, dar datorită faptului că navele de război ale Jihadului Butlerian erau echipate cu straturi suprapuse de scuturi Holtzman, flota roboților putea bombarda vehiculele umane fără să provoace nicio pagubă și fără să înainteze spre suprafața lui Anbus IV.

Deși apărătorii umani nu aveau puterea de foc necesară pentru a zdrobi forțele mașinilor sau măcar pentru a le respinge, jihadiștii continuau oricum să lupte. Era o situație echilibrată, oamenii și mașinile înfruntându-se deasupra planetei.

Omnius și forțele sale își asiguraseră multe victorii în ultimii șapte ani, cucerind mici colonii periferice și stabilind avanposturi de unde lansau valuri implacabile de atacuri. Acum însă, Armata Jihadului

jurase să apere cu orice preț planetele nealiate împotriva mașinilor gânditoare, fie că populația băștinașă voia sau nu.

Jos, pe suprafața planetei, colegul său primero, Xavier Harkonnen, încerca încă o vizită diplomatică printre bătrânii zeșiiților, conducătorii unei secte budislamice primitive. Vor se îndoia că prietenul său avea să facă prea multe progrese. Xavier era prea inflexibil ca să fie un bun negociator: simțul datoriei și aderarea strictă la obiectivele misiunii erau întotdeauna esențiale în mintea lui.

În plus, Xavier era pornit împotriva oamenilor ăstora... iar ei își dădeau neîndoielnic seama de acest lucru.

Mașinile gânditoare voiau să cucerească Anbus IV. Armata Jihadului trebuia să le oprească. Dacă zeșiiții doreau să se izoleze de conflictul galactic și să nu coopereze cu bravii soldați care luptau pentru a păstra libertatea rasei umane, atunci nu valorau nimic. Odată, Vor îl comparase în glumă pe Xavier cu o mașină, pentru că vedea lucrurile în alb și negru, iar celălalt bărbat se încruntase cu răceală, în semn de răspuns.

Potrivit rapoartelor de la suprafață, conducătorii religioși zeșiiți se arătasera la fel de încăpățânați ca și primero Harkonnen. Ambele părți se cramponau de pozițiile lor.

Vor nu puna la îndoială stilul de comandă al prietenului său, deși era destul de diferit de al lui. Crescut printre mașinile gânditoare și instruit ca om de încredere al lor, Vor îmbrățișa acum umanitatea cu toate fațetele ei și era năucit de recent descoperita sa libertate. Se simțea eliberat când practica sporturi și juca jocuri de noroc sau când stătea de vorbă și glumea cu ceilalți ofițeri. Era atât de diferit de ceea ce-l învățase Agamemnon!

Aici sus, pe orbită, Vor știa că navele de luptă robotice nu s-ar fi retras decât dacă ar fi fost convinse, cu dovezi de natură statistică de netăgăduit, că nu era posibil să învingă. În ultimele săptămâni lucrase la un plan menit să provoace distrugerea flotei lui Omnium, dar nu era încă pregătit să-l aplice. Curând totuși...

Acest punct mort de pe orbită era complet deosebit de jocurile de război cu care se distra Vor împreună cu membrii echipajelor Jihadului aflați în patrulare sau de provocările amuzante pe care el

și robotul Seurat și le lansau unul altuia, cu ani în urmă, în timpul călătoriilor lungi printre stele. Impasul obositor oferea puține ocazii pentru distracție.

Observase niște stratageme...

În curând, flota robotică avea să se îndrepte spre ei ca un roi de piranha, pe o orbită retrogradă. Stând mândru în uniforma sa militară scrobită, de culoare verde-închis și cu tiv stacojiu, culorile Jihadului Butlerian, care simbolizau viața și sângele vărsat, Vor urma să ordone tuturor navelor de război din flota de pază să-și pună în funcțiune scuturile Holtzman și să le monitorizeze, având grijă să nu se supraîncălzească.

Navele de luptă ale roboților, încărcate cu arme, erau jalnic de previzibile, iar oamenii lui făceau deseori pariuri în legătură cu numărul exact de focuri pe care urma să le tragă inamicul.

Își urmări forțele deplasându-se, așa cum le ordonase să facă. Fratele adoptiv al lui Xavier, Vergyl Tantor, era căpitanul navei care comanda avangarda și o amplasă pe poziție, exact cum se discutase. În ultimii șaptesprezece ani, Vergyl servise în Armata Jihadului, supravegheat întotdeauna cu atenție de Xavier.

Aici nu se schimbaseră nimic de mai bine de o săptămână, iar luptătorii deveneau tot mai nerăbdători, trecând de mai multe ori pe lângă inamic, dar neputând face altceva decât să-și umfle pieptul și să-și etaleze penajul de război, ca niște păsări exotice.

— Ai crede că mașinile au învățat totul până acum, bombăni Vergyl în sistemul de comunicații. Încă mai speră că vom face o greșală?

— Nu fac decât să ne testeze, Vergyl.

Vor nu ținea seama de formalitățile gradului și de ierarhia de comandă, pentru că îi amintea prea mult de rigiditatea mașinilor.

Mai devreme în acea zi, când traiectoriile celor două flote se intersectaseră pentru scurtă vreme, navele de luptă robotice lansaseră o salvă de proiectile explozive care se izbise de impenetrabilele scuturi Holtzman. Vor nici nu clipise privind exploziile zadarnice. Pentru câteva clipe, navele care se înfruntau intraseră de-a dreptul într-un vârtej aglomerat și haotic, apoi trecuseră unele pe lângă altele.

— În regulă, dă-mi totul! strigase el.

— Douăzeci și opt de focuri, primero, raportase unul dintre ofițerii de pe punte.

Vor dăduse din cap. Întotdeauna soseau între douăzeci și treizeci de proiectile, dar estimarea lui fusese douăzeci și două. El și ofițerii de pe celelalte nave transmiseseră felicitări și plângeri amicale în legătură cu faptul că greșiseră cu numai una sau două lovituri și făcuseră aranjamentele pentru a plăti sau pentru a încasa pariurile pe care le făcuseră. Orelle de serviciu aveau să fie schimbate între cei care pierduseră și cei care câștigaseră, rațiile de lux transferate de la o navă la alta.

Același lucru se întâmplase deja de aproape treizeci de ori. Acum însă, pe când cele două grupuri de luptă se apropiau unul de celălalt, așa cum era de așteptat, Vor avea o surpriză în mână.

Flota Jihadului rămânea în formație perfectă, la fel de disciplinată ca și mașinile.

— O luăm de la capăt!

Vor se întoarce spre echipajul de pe punte.

— Pregătiți-vă pentru contact! Măriți puterea scuturilor la maximum! Știți ce să faceți. Am avut parte de destule exerciții pentru asta...

Un zumzet dătător de fiori vibra prin podea, straturi de forță protectoare licăritoare, alimentată de generatoare uriașe conectate la motoare. Comandanții fiecărei nave trebuiau să urmărească atent supraîncălzirea din scuturi, fisura fatală a sistemului pe care, cel puțin deocamdată, mașinile nu o bănuiau.

Urmări nava conducătoare a avangărzii înaintând de-a lungul traseului orbital.

— Vergyl, ești gata?

— De zile întregi, domnule. Să-i dăm drumul!

Vor luă legătura cu strategii săi și cu specialiștii săi în demolări, care erau conduși de unul dintre mercenarii de pe Ginaz, Zon Noret.

— Domnule Noret, presupun că ai desfășurat toate... capcanele de șoareci?

Semnalul se întoarce.

— Toate sunt în poziția perfectă, primero. Am trimis fiecareia dintre navele noastre coordonatele lor exacte, astfel încât să le putem evita. Întrebarea este: vor observa mașinile?

— O să le dau eu de lucru, Vor! exclamă Vergyl.

Aparatele de luptă ale mașinilor se zăreau tot mai aproape, apropiindu-se de punctul de interceptare. Deși mașinile gânditoare nu aveau simț estetic, calculele și proiectele ingineresti eficiente aveau totuși ca rezultat nave cu linii precise și carcase netede, fără cusur.

Vor surâse.

— Du-te!

În timp ce grupul de luptă al lui Omnius înainta ca un banc de pești imperturbabili și amenințatori, nava lui Vergyl se aruncă brusc înspre el, cu accelerație mare, lansând rachetele potrivit unui nou sistem, „clipește-și-trage“, care închidea și deschidea scuturile de la prova într-un ritm de milisecunde, precis coordonat pentru a lăsa să treacă doar proiectilele cinetice.

Rachete de mare putere bombardară cea mai apropiată navă a mașinilor, apoi Vergyl porni din nou, schimbând cursul și forțându-și trecerea printre vehiculele robotice îngrămădite ca un taur salusan furios.

Vor dădu ordinul de împrăștiere, iar celelalte nave rupseră rândurile și se risipiră. Totul ca să se dea la o parte din drum...

Mașinile, încercând să răspundă la situația neașteptată, nu puteau face mare lucru în afară de a deschide focul împotriva navelor Jihadului protejate de scuturi.

Vergyl atacă din nou, cu nava sa din avangardă. Avea ordin să-și golească bateriile de armament într-o acțiune frenetică. Una după alta, rachetele explodau la contactul cu aparatele inamice, provocând pagube semnificative, dar fără să distrugă nimic important. Liniile de comunicații răsunau de uralele oamenilor.

Dar atacul lui Vergyl era doar o diversiune. Grosul forțelor lui Omnius continua pe traseul standard... direct în câmpul spațial de mine pe care le instalase pe orbită mercenarul Zon Noret cu echipa lui.

Minele uriașe de apropiere erau acoperite cu pelicule de camuflaj care le făceau aproape invizibile pentru senzori. Cercetași sârguincioși

sau scanări grijulii le-ar fi putut detecta, dar agresiunea furioasă și neașteptată a lui Vergyl atrăsese atenția mașinilor în altă parte.

Primele două nave de război ale mașinilor explodară când atinseră un șir de mine puternice. Exploziile masive lăsară găuri în carcase, la prova și în învelișul motoarelor. Ieșind clătănându-se de pe traiectorie, aparatele inamice zdrobite izbucniră în flăcări; unul se poticni și de o altă mină.

Încă nedându-și seama cu precizie ce se întâmplase, alte trei nave robotice se ciocniră de minele spațiale nevăzute. Apoi flota de luptă a mașinilor se regrupă. Ignorând atacul lui Vergyl, navele de război rămase se împrăștiară și desfășurară senzori pentru a detecta restul mineelor risipite, pe care le înlătură cu un nor de lovituri precis țintite.

— Vergyl, oprește-te! transmise Vor. Toate celelalte nave mari, regrupați-vă! Gata distracția!

Se lăsă pe spate în scaunul de comandă, cu un oftat satisfăcut.

— Trimiteți patru kindjale-cercetaș să evalueze masacrul pe care l-am provocat.

Deschise o linie privată de comunicații și pe ecran apărură imaginea mercenarului de pe Ginaz.

— Noret, tu și oamenii tăi veți primi medalii pentru asta!

Când nu purtau camuflajul de luptă pentru a pune mine sau pentru alte operațiuni, mercenarii îmbrăcau uniforme cu auriu și stacojiu, de croială proprie, în loc de verde cu stacojiu. Aurul reprezenta sumele substanțiale pe care le primeau, iar stacojiul, sângele vărsat.

În urma lor, grupul de luptă schilodit al lui Omnium își continuă neabătut patrularea orbitală, ca niște rechini în căutare de hrană. Deja roiuri de roboți ieșiseră din nave și se îngărădeau ca niște păduchi pe carcasa exterioară, făcând reparații masive.

— Parcă nici nu le-am fi ciufulit penele! comentă Vergyl pe un ton dezamăgit, când nava lui se alătură din nou grupului jihadist. Și adăugă: Dar tot n-or să capete Anbus IV de la noi!

— Poți fi sigur că nu. Destul i-am lăsat să scape în ultimii câțiva ani. E timpul să întorcem roata războiului...

Vor se întrebă de ce așteptau forțele roboților atât de mult fără să amplifice acest conflict anume. Nu făcea parte din strategia lor obișnuită. Ca fiu al titanului Agamemnon, el, mai mult decât oricare alt jihadist, înțelegea felul în care lucrau mințile computerelor. Acum, gândindu-se la asta, Vor deveni extrem de suspicios.

Sunt eu cel care a devenit prea previzibil? Și dacă roboții vor doar ca eu să cred că nu-și vor schimba tactica?

Încruntându-se, deschise comunicațiile cu nava conducătoare a avangardei.

— Vergyl? Am o senzație neplăcută în legătură cu asta. Trimite nave-cercetaș să observe și să cartografieze suprafețele de uscat de dedesubt. Cred că mașinile pun ceva la cale.

Vergyl nu puse la îndoială intuiția lui Vor.

— O să aruncăm o privire foarte atentă acolo jos, primero. Dacă au clintit chiar și o piatră, o s-o găsim.

— Bănuiesc mai mult de-atât. Încearcă să fie vicleni, în felul lor previzibil.

Vor se uită la cronometru, știind că aveau să treacă ore întregi înainte să trebuiască să-și facă griji pentru următoarea întâlnire pe orbită. Se simțea agitat.

— Între timp, Vergyl, preia comanda grupului de luptă. O să cobor cu o navetă să văd dacă fratele tău a reușit să le bage mințile-n cap prietenilor noștri zenșiți!